

MATCHON INFORMATION CENTER		Subject Heading :	
Source สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์			
Date : 23 ก.ค. 2555	Page : 60	No :	55362753

พบสองศิลปินชาวเชียงราย ความอิมเอ็บใจในสายฝน

วิภาภย

เตือนใจ (กฤษณ ฌ อัยยา) ศิลปิน
ที่ปรึกษามูลนิธิพัฒนาชุมชน
และเขตภูเขา (พชก.) เชียงราย
Tuenjai__d@yahoo.com

สายฝนโปรยปรายชุ่มฉ่ำตั้งแต่ช่วงสายจนถึงใกล้ค่ำในวัน
อังคารที่ 17 กรกฎาคม 2555 ดิฉันไปรับศาสตราจารย์
กิตติคุณอำไพ สุจริตกุล ที่สนามบินเชียงราย เพื่อที่จะมางาน
“ถวายเป็นดอกสมเด็จย่า” วันพรุ่งนี้ แล้วชวนท่านไปทานกาแฟ
เลียดหมู่ที่ร้านเจ๊สหส ตำบลนางแล ซึ่งผู้มีพระคุณอาจารย์นคร
พงษ์น้อย ได้แนะนำว่าน้ำชุปที่ร้านนี้ดีเยี่ยม ไม่ใส่ผงชูรส ทั้งยัง
เป็นบ้านของศิลปินหนุ่มรุ่นใหม่ชื่อ อังฤษอังฤษโยสภณ อีกด้วย
ร้านเจ๊สหสนางแล อยู่บนถนนพหลโยธิน ห่างจากปาก
ทางสนามบินเชียงรายไปทางอำเภอแม่จัน ราว 6 กิโลเมตร
บริเวณร้านกว้างขวาง โต๊ะเก้าอี้เป็นไม้ดูเป็นธรรมชาติ ด้านหน้า
ของร้านมีร้านหนังสือ “เฮียบุคคาเฟ่” ซึ่งเป็นที่แสดงผลงานศิลปะ
ของ “อังฤษ” และในร้านมีกาแฟสดรสเยี่ยมขายอีกด้วย

เมื่อทานอาหารเสร็จแล้ว ดิฉันถามหา “อังฤษ” เจ้าของ
ร้าน ซึ่งเดินมานั่งคุยด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ดูอบอุ่นเป็นกันเอง
หน้าตาอ่อนเยาว์ เจ้าตัวออกปากว่า “ผมไม่เด็กแล้วครับ ผมเป็น
รุ่นพี่น้องไฟ (ลูกสาวครูแดงค่ะ) ไม่เคยมาเลือกวิชาเรียนที่คณะ
ผม (คณะจิตรศิลป์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่) จึงรู้จักกันครับ

คุยกันราวครึ่งชั่วโมง อังฤษ (อัน) เล่าว่าปีนี้เริ่มต้นทำ
นาเป็นปีแรก วันนี้จะไปปักคันนา พรุ่งนี้จะดำนา ปลุกข้าวหอม
นิลในเนื้อที่ 2 ไร่

เมื่อได้ดูผลงานและฟังแนวคิดต่อชีวิต ต่อสังคมของ
อังฤษแล้ว ดิฉันรู้สึกชื่นชมว่าศิลปินหนุ่มคนนี้มีธรรมด้า นำ
ศึกษาเรียนรู้ และเผยแพร่ยิ่งนัก

ศิลปินเชียงรายได้รวมกลุ่มมีกิจกรรมร่วมกันเป็นประจำ
โดย อาจารย์นคร พงษ์น้อย ผู้อำนวยการอุทยานศิลปวัฒนธรรม
แม่ฟ้าหลวง (ไร่แม่ฟ้าหลวง) เป็นผู้เชื่อมโยงความเป็น
กัลยาณมิตรให้ดังมาสม่ำเสมอ

อังฤษสนับสนุนให้ดิฉันพาอาจารย์อำไพ ไปเยี่ยมชมผล
งาน เขามีกดอยดินแดงของคุณสมลักษณ์ ปันติบุญ และ คุณ
ทามาโกะ คู่ชีวิตจากแดนอาทิตย์อุทัย ซึ่งอยู่ในหมู่บ้านนางแลใน
ทางไปอีกแค่ 5 กิโลเมตร มีไร่เขามีก ดิดชื้อดอยดินแดง บอก
ที่ตั้งไว้ทั้งฝั่งซ้าย ขวา ของถนนพหลโยธิน

อาจารย์อำไพ และ น้องทิพย์ ลูกสาว ชื่นชมผลงานของ
คุณสมลักษณ์และคุณทามาโกะ ได้กำหนดรูปทรงสีสนสวยแก่ เพื่อ
จะบรรจุดอกบัวเป็น “ชั้นดอก” ถวายสมเด็จย่า เช้าวันพรุ่งนี้ (18
กรกฎาคม วันสวรรคตของสมเด็จย่า) ส่วนดิฉันได้ถ้วยกาแฟ
5 ใบ สำหรับลูกสาว ซึ่งชื่นชมผลงานของดอยดินแดงเหมือนกัน

คุณสมลักษณ์และคุณทามาโกะ เชิญอาจารย์และคณะไป
ทานน้ำชากาแฟ โดยอาจารย์ท่านเลือกดื่มชา ซึ่งคุณทามาโกะ
ปลูกเอง แบบธรรมชาติ 100% เก็บด้วยมือ หนึ่ง นวด และคั่วเอง
ทุกขั้นตอน

ท่ามกลางบรรยากาศที่แวดล้อมด้วยธรรมชาติอันสงบ
และสายฝนโปรยปราย คุณสมลักษณ์ คุณทามาโกะ อาจารย์
อำไพ และ ดิฉัน สนทนาเรื่องธรรมะ ธรรมชาติ และ ศิลปะด้วย
ความเป็นกัลยาณมิตร รอยยิ้มอบอุ่น และดวงตาเป็นประกาย
ด้วยความสุขอิมเอ็บจนจบวันในหน้าของทุกคน

คุณทามาโกะ มอบหนังสือ “มุม” นิตยสารธรรมะของ

อังกฤษ อัจฉริยโสภณ กับผลงานที่ร้านเจสพรส

คุณสมลักษณ์ ปันติบุญ ในร้านกาแฟคอดยดินแดงอันร่มรื่น

มูลนิธียุทธธรรม โดย พระถนอมสิงห์ สุโกสโล เป็นประธาน มูลนิธิฯ และบรรณาธิการผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา ฉบับเดือนพฤศจิกายน 2553 เป็นความบังเอิญที่มีบทสัมภาษณ์ “อังกฤษ อัจฉริยโสภณ” คนธรรมดาคนธรรมดาธรรมชาติดำเนินแล้วทำให้ดิฉันเห็นจุดร่วมของ **คุณสมลักษณ์และอังกฤษ** คือ ความรักธรรมชาติ ธรรมะ และงานศิลปะ ทำให้มีบุคลิกภาพอันสงบเย็น ประณีต อ่อนน้อม และเป็นมิตร

ขอเป็นส่วนหนึ่งของบทสัมภาษณ์ **อังกฤษ** ซึ่งสะท้อนความคิดที่ลุ่มลึกของคนรุ่นใหม่ดังนี้ค่ะ

“ผมสนใจธรรมชาติ ผมคิดว่าธรรมะตามตำราที่เป็นธรรมะที่อธิบายธรรมชาติ คือ จำแนกแยกแยะให้เราเห็นว่าธรรมชาติมีเปลี่ยนแปลงอย่างไร เห็นพฤติกรรมของธรรมชาติทั้งในตัวเราทั้งในธรรมชาตินั้น ในสิ่งแวดล้อมด้วย ผมมองว่าสิ่งที่น่าสนใจคือการเฝ้าสังเกตธรรมชาติ เราก็จะเห็นว่าธรรมชาติมันก็ไม่มั่นคงไม่ยั่งยืน ไม่มีอะไรที่มันอยู่คงตัวตลอดเวลา เวลาเรามองเห็นต้นไม้ใบหญ้า หรือเรามองเห็นดอกผล ผลร่วงลงมาเกิด

เป็นต้นใหม่อะไรพวกนี้จริงๆ แล้วตัวเราก็เป็นอย่างนั้นเหมือนกัน ตัวเราก็ไม่คงตัวอันนี้สิ่งที่ผมเรียนรู้จากเวลาผมอยู่ในธรรมชาติ และผมเรียนรู้ว่าตัวเราเองในฐานะส่วนเล็กๆ ของธรรมชาติ ก็ไม่คงตัวเหมือนกัน ไม่ยั่งยืนเหมือนกัน ผมไม่รู้ว่าเป็นหัวข้อธรรมที่สำคัญไหมหรือจำเป็นต้องเรียนรู้ไหม แต่มันเป็นสิ่งที่ทำให้เราเข้าใจได้กับความเปลี่ยนแปลงที่เราเจอทุกวัน

ทุกวันนี้เวลาเกิดปัญหา บางทีเราหงุดหงิดหรือโกรธ ถ้าเราไม่เอาความคิดเราไปเกาะเกี่ยวอะไรมันตรงนั้น แต่ว่าอยู่แล้ว ก็มองมัน มันก็หมุนไป คือมันไม่เคยอยู่คงตัว เพราะฉะนั้นผมคิดว่าอันนี้เป็นสิ่งที่ผมใช้ ในเวลาที่เรโกรธ ความคิด ความทุกข์ ความเศร้าหรือความกังวล มันก็มาแล้วมันก็ไปครับ

ผมสนใจเรื่องต้นไม้ ผมคิดว่ามันสำคัญมาก เราพูดกันเรื่องมนุษย์เยอะ แต่เราไม่ค่อยได้พูดเรื่องธรรมชาติ เราพูดกันเรื่องปัญหาโลกร้อนเยอะ แต่ล้วนเป็นโลกร้อนที่เอามนุษย์ตั้งมนุษย์จะอยู่ไม่ได้ถ้าโลกร้อน แต่จริงๆ แล้วเราอยู่ได้แน่นอน ถ้าเราไปสนใจ สิ่งแวดล้อมอย่างจริงจัง ไม่ได้สนใจแต่ตัวเอง (หัวเราะ) สิ่งที่ผมสนใจคือเราจะเข้าใจ ความสำคัญของธรรมชาตินี้ได้อย่างไร มันมีสัตว์ชนิดอื่นในสิ่งแวดล้อม ซึ่งเราไม่รู้บางที่เราควบคุมธรรมชาติมากเกินไป จนเราก็ไม่สามารถเข้าใจความยิ่งใหญ่หรือความซับซ้อนของธรรมชาติได้ บางทีเราเปลี่ยนนิดเดียวแต่มันไปกระทบเยอะแยะ มนุษย์นี่ตัวเปลี่ยนแปลง

ผมไม่ได้มีชีวิตเพื่อศิลปะนะ ผมมีศิลปะเพื่อให้มีชีวิต คือไม่ได้ขายวิญญานทั้งหมด เพื่อให้ศิลปะมันดี แต่เราเอาศิลปะที่ดีมาปรับใช้วิญญาน เพื่อให้เราได้ใช้ชีวิตที่ดี

ท่านผู้ใดที่ได้มาเยือนเชียงรายอย่าลืมให้คุณค่าแก่ชีวิต ด้วยการมาเยือนศิลปินชาวเชียงรายเพื่อสุนทรีย์ภาพและความอิ่มเอิบใจตลอดไปค่ะ ■